

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Paludu v trestnej veci obžalovaného **R. O. a spol.** pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 10. apríla 2008 v Bratislave sťažnosť obžalovaného R. N. proti uzneseniu Špeciálneho súdu v Pezinku z 12. marca 2008, sp. zn. PK 1T/14/2007, a rozhodol

takto:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť obžalovaného R. N. **sa zamietá.**

O d ô v o d n e n i e :

Na Špeciálnom súde v Pezinku je na základe obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 27. apríla 2007 vedená pod sp. zn. PK-1T/14/07, trestná vec proti R. O. a spol., obžalovanému pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné trestné činy.

Napadnutým uznesením Špeciálny súd v Pezinku rozhodol tak, že podľa § 32 ods. 3 Tr. por. senát Špeciálneho súdu zložený z predsedu senátu JUDr. Igora Králika

a členov JUDr. Jána Buvalu a JUDr. Vladimíra Peteja, nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v prerokúvanej veci.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že súd rozhodol o pribratí znalca, nakoľko je potrebné doplniť dokazovanie psychologickým vyšetrením obžalovaných a vyhotovením znaleckého posudku, ktorý nebol zabezpečený v prípravnom konaní. Súd pritom postupoval v zmysle ustanovenia § 2 ods. 11 Trestného poriadku, podľa ktorého súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl. Hrozba zániku Špeciálneho súdu takisto nemá vplyv a nesúvisí s dokazovaním a rozhodovaním v predmetnej trestnej veci a je iba vecou rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky. Čo sa týka účelového zásahu senátu do výsluchu znalca obhajcom, v danom prípade išlo o nepripustenie položenej hypotetickej otázky, čo nemožno považovať za porušenie práva obhajoby pri výsluchu znalca. K namietanému postupu pri výsluchu svedkyne A. P. súd uvádza, že jej výpoveď bude vecou hodnotenia dôkazov, a to jednotlivo ako aj v súhrne s ostatnými dôkazmi.

Z týchto dôvodov, keď senát iné dôvody pre vylúčenie senátu Špeciálneho súdu v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por. nezistil, rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého uznesenia.

Obžalovaný R. N. podal proti tomuto uzneseniu v zákonnej lehote podľa § 187 ods. 1 Tr. por. sťažnosť, ktorú však nijako neodôvodnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o sťažnosti proti napadnutému uzneseniu preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku, avšak pochybenie Špeciálneho súdu nezistil.

Podľa § 31 ods. 1 Tr. por. z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosti o jeho

nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Uplatnenie inštitútu vylúčenia niektorého orgánu činného v trestnom konaní podľa § 31 ods. 1 Tr. por., o ktorý oprel obžalovaný R. N. svoju námietku zaujatosti, prichádza do úvahy len vtedy, ak je existencia pomeru, vzbudzujúceho pochybnosť o nezaujatosti úradnej osoby pre jej pomer k veci, k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, prípadne k ich zástupcom, splnomocnencom a obhajcom, preukázaná.

Pokiaľ Špeciálny súd ako súd prvého stupňa a po ňom ani Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o sťažnosti nezistili existenciu konkrétnych osobných vzťahov – pomerov jednotlivých sudcov senátu konajúceho v predmetnej veci, či už k nej samej napríklad tým, že by niektorý zo sudcov bol trestnou vecou dotknutý, že by vystupoval a viedol pojednávanie s osobnou zaujatosťou svedčiacou o narušení jeho spôsobilosti viesť konanie objektívne a nestranne, nemožno rozhodnúť o vylúčení konkrétneho sudcu alebo sudcov.

Podľa konštantnej súdnej praxe pomerom k prejednávanej veci v zmysle ustanovenia § 31 ods. 1 Tr. por. treba rozumieť určitú zainteresovanosť orgánu trestného konania na skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie. Táto môže napr. spočívať v tom, že orgán trestného konania alebo jeho príbuzný, rodinný príslušník, osoba mu blízka a pod. boli činom poškodení, prípadne orgán trestného konania bol svedkom skutku, pre ktorý sa trestné stíhanie vedie a pod. Na pomer k veci však nemožno usudzovať výhradne zo spôsobu, akým na to povolaný orgán činný v trestnom konaní hodnotil vykonané dôkazy, ani vyslovenie právneho názoru pri meritórnom posudzovaní veci, či pri posudzovaní konkrétnych skutočností, o ktoré sa opiera výrok o vzatí do väzby, ponechaní obvinených vo väzbe alebo o predĺžení lehoty trvania väzby.

Pomerom orgánu trestného konania k osobám uvedeným v § 31 ods. 1

Tr. por. sa rozumie vzťah tohto orgánu k niektorej z uvedených osôb, ktorý môže vyvolať pochybnosti o jeho nezaujatosti a nestrannosti. Takýto vzťah môže spočívať napr. v príbuzenskom a rodinnom pomere, v priateľstve alebo v nepriateľstve medzi úradnou osobou a niektorou z osôb uvedených v § 31 ods. 1 Tr. por. a pod.

Uplatnenie inštitútu § 31 ods. 1 Tr. por. prichádza do úvahy iba vtedy, ak je existencia takéhoto vzťahu, resp. pomeru preukázaná. Dôvodom pre pochybnosti o jej nestrannosti a nezaujatosti je totiž sama existencia jej pomeru "k veci" alebo "k osobám", ktorých sa úkon priamo dotýka, prípadne ich zástupcom, splnomocnencom alebo obhajcom.

Rozdielnosť právnych názorov orgánov činných v trestnom konaní a súdu na jednej strane a účastníkov konania, ich právnych zástupcov a splnomocnencov na strane druhej na prejednávanú trestnú vec, pokiaľ ide o všetky otázky, ktoré sa majú v trestnom konaní vyriešiť, nemôže byť v zásade bez ďalšieho podkladom pre výrok o zaujatosti konkrétneho sudcu alebo sudcov, či už pre jeho pomer k veci alebo k osobám účastným na trestnom konaní, ktorý sa priamo týka úkon trestného konania. Iný právny názor, postup v pojednávaní, či dokonca nevyhovenie konkrétnej požiadavke, ktorej môže byť následne vyhovené v konaní o opravnom prostriedku, či dokonca v inom konaní, nemôže bez zistenia pomeru sudcu k veci alebo k osobe viesť k záveru o jeho zaujatosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 10. apríla 2008

JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r.
predseda senátu

Vypracoval: sudca JUDr. Peter Paluda

Za správnosť vyhotovenia:

